

Sygn. akt VII U 2716/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	Paweł Gołaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2014 r. w W.

sprawy C. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania C. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 23 września 2013 roku, znak: I/20/(...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje C. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2013 roku na stałe.

Sygn. akt VII U 2716/13

UZASADNIENIE

C. P. w dniu 4 października 2013r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. 23 września 2013 r. znak (...) odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, iż przebył operację usunięcia guza jamy brzusznej i od tego czasu jego stan zdrowia pogarsza się. Wniósł o ustalenie, że jest całkowicie niezdolny do pracy i przyznanie stosownej renty (k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, z dnia 30 października 2013r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że w toku postępowania, odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 30 sierpnia 2013 roku nie stwierdziła u badanego niezdolności do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 23 września 2013 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21.06.2013r. C. P. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony został skierowany na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 30 sierpnia 2013r. (k. 22 akt rentowych) nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy.

Na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika, organ rentowy decyzją z dnia 23 września 2013r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty (k.32 akta rentowe).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego C. P. odwołał się do Sądu Okręgowego, inicjując niniejsze postępowanie sądowe (k. 2 a.s.).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił, że ubezpieczony przebył w dniu 24 kwietnia 2013 operację usunięcia olbrzymiej torbieli jamy brzusznej. Operację poprzedziło krwawienie z owrzodzenia żołądka, będące bezpośrednim powodem hospitalizacji w dniu 21 kwietnia 2013r.

Usunięto otorbiony guz o średnicy 32 cm i o wadze 3060g, na przekroju torbielowato-lity z ogniskami martwicy w centrum guza, obraz mikroskopowy sugerował włókniako-nerwiaka.

W dniu 22 listopada 2013r. odbyła się konsultacja w Centrum Onkologii, podczas której rozpoznano stan po wycięciu mięsaka nerwów obwodowych przestrzeni zaotrzewnowej.

Kontrolne badanie TK jamy brzusznej i miednicy małej z 23 grudnia 2013r. wykazało stan po usunięciu guza jamy brzusznej. Obecnie od przodu i nieco w lewo od trzonu trzustki wykazano obszar o wym. 11x13mm zwiększonej gęstości tłuszczu otrzewnowego (najpewniej zmiany pooperacyjne) i węzeł chłonny. Z kolei badanie KT klatki piersiowej z tej samej daty wykazało w porównaniu z poprzednim badaniem (z 17 października 2013r.) w przednim górnym śródpiersiu widoczną litą strukturę tkankową o wymiarach 20x30 mm (poprzednio 19x27), która prawdopodobnie odpowiada powiększonemu węzłowi chłonnemu. W oknie aortalno-płucnym węzeł chłonny o wymiarach 10-x 12 mm, a w segmencie 9 prawego płuca wykazano obwodowy lity guzek o wym. 7x6 mm (jak poprzednio). W obwodowym mięszu segmentu 5 prawego płuca guzek o wym. 5x4mm (jak poprzednio).

Stan ogólny ubezpieczonego jest zadowalający, obwodowe węzły chłonne nie są powiększone. Obraz kliniczny odpowiada mięsakowi tkanek miękkich wywodzącemu się z nerwów obwodowych przestrzeni zaotrzewnowej. Nowotwory te cechują się wielką częstością nawrotów miejscowych, a także rozsiewu. **Biegły sądowy lekarz onkolog** ustalił w opinii z dnia 15 stycznia 2014r. że **ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej od dnia 21 kwietnia 2013r. na stałe** (opinia prof. T. L. k. 25 a.s.).

Dokonując oceny kardiologicznej biegły dr J. K., po zapoznaniu się dokumentacją sądowo - lekarską i po zbadaniu odwołującego się stwierdził chwiejne, zadawalająco kontrolowane farmakologicznie nadciśnienie tętnicze. Ustalił, że od około pięciu lat ubezpieczony leczy cukrzycę typu II lekami doustnymi, od około pięciu lat kontrolowany i leczony z powodu wahań ciśnienia tętniczego. Poza nadciśnieniem tętniczym nie leczy innych schorzeń z kręgu kardiologicznych.

W kwietniu- maju 2013 roku w Oddziale Chirurgii Szpitala w W. rozpoznano „olbrzymią torbiel jamy brzusznej / rzekomą torbiel trzustki/, krwawienie z owrzodzenia żołądka w przebiegu choroby wrzodowej”. Wykonano operację usunięcia torbieli. Obecnie ubezpieczony leczony jest ambulatoryjnie, podaje bóle całej lewej kończyny górnej, odczuwa klucia w lewej połowie klatki piersiowej, zmieniające się przy zmianie pozycji ciała. Ma bóle i zwroty głowy. W wykonywanych kontrolnych badaniach dodatkowych radiogram klatki piersiowej wykazał nieco powiększoną sylwetkę serca oraz wyrównane krążenie płucne. Podobny obraz wykazano w komputerowym warstwowym badaniu klatki piersiowej. Ubezpieczony nie przedstawił biegłemu innych badań dodatkowych, na podstawie których można byłoby ocenić aktualny stan układu krążenia, a szczególnie stopień zaawansowania choroby nadciśnieniowej.

W badaniu przedmiotowym biegły stwierdził prawidłowe ciśnienie tętnicze. Nie obserwował istotnych przedmiotowych odchyłeń w zakresie swojej specjalności. **Po zapoznaniu się dokumentacją z leczenia i po**

zbadaniu odwołującego się kardiolog stwierdził, że ubezpieczony z przyczyn kardiologicznych nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy (opinia k. 36-37 a.s.).

Do analogicznego wniosku doszedł biegły sądowy **lekarz diabetolog, który po zbadaniu odwołującego się i po analizie dokumentacji sądowo-lekarskiej nie stwierdził utraty zdolności do pracy z przyczyn diabetologicznych** (opinia k. 45-46 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonego, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: lekarza onkologa, kardiologa i diabetologa. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Jako kluczową dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał opinię sporządzoną w sprawie przez biegłego onkologa, albowiem opinia ta dotyczyła głównej dysfunkcji powodującej u ubezpieczonego niezdolność do pracy. Zdaniem Sądu opinia biegłego wydana została w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego się, a biegły jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe.

Tym samym w ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie C. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 września 2013 roku, znak: 1/20/(...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Elementem spornym niniejszego postępowania było jednoznaczne określenie stanu zdrowia odwołującego się i ustalenie, czy przysługuje mu prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

W tym względzie zdaniem Sądu uzasadnione jest odwołanie się do słusznej tezy wyrażonej w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem -

w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku” (tak: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.).

Ponadto, w myśl przepisu art. 57 ust 1. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1). jest niezdolny do pracy;
- 2). ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3). niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z powyższego jednoznacznie wywieść można, iż w art. 57 ust. 1 ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.).

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (tak: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Reasumując, prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Niepodważalna okolicznością w niniejszej sprawie jest fakt, że stwierdzenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń w sporach o rentę stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia. Prawidłowa opinia biegłego winna być wyczerpująca, czyli odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej, jak również zawierać logiczne uzasadnienie postawionych wniosków. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej.

W przypadku odmiennych opinii biegłych sąd, w ramach przyznanej mu swobody w ocenie dowodów, nie tylko może, ale jest zobligowany do dokonania selekcji, czyli do uznania jednej z opinii za przekonywającą, a zdyskwalifikowania drugiej. Jest przy tym jasne, że prawidłowa ocena dowodów nie oznacza niepodzielenia merytorycznych poglądów biegłego przez wprowadzenie w ich miejsce własnych stwierdzeń, lecz jest to ocena pod względem rzetelności i logiki.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych sądowych, zaś poczynione przez nich ustalenia, co do stanu zdrowia odwołującego przyjął za własne. W związku z powyższym, C. J. jest w ocenie Sądu częściowo niezdolny do pracy od 21 kwietnia 2013 r. na stałe.

Odwołujący nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych i diabetologicznych, niemniej jednak podkreślić należy, że obowiązujące przepisy nie formułują wymogu, by wszyscy biegli lekarze oceniający zdolność ubezpieczonego do pracy byli jednomyślni. Jest oczywistym, że w sytuacji, gdy specjaliści chociażby z jednej dziedziny nauk medycznych stwierdzają niezdolność ubezpieczonego do pracy to można uznać, iż ubezpieczony z powodu istniejących u niego schorzeń jest niezdolny chociażby okresowo do podejmowania i wykonywania pracy zarobkowej.

Ustalenie terminu od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznać ubezpieczonemu prawo do renty wynika z dyspozycji art. 133 ust. 1 ustawy o emeryturach..., zgodnie z którym w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3 ustawy o emeryturach....

C. P. wystąpił do organu rentowego o przyznanie świadczenia w dniu 21 czerwca 2013r. dlatego Sąd na podstawie przepisu art. 133 ust. 1 ustawy o emeryturach... przyznał mu prawo do świadczenia od dnia 1 czerwca 2013r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony wystąpił o przyznanie świadczenia. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w związku ze spełnieniem przez odwołującego przesłanek wynikających z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaistrzoną decyzję w ten sposób, że przyznał C. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2013r. na stałe.

Z/(...)